

Duchovní obnova Hnutí Modlitby matek – Kroměříž 2.10.-4.10.2020

5. Den přípravy – sobota 26.9.2020

1. meditace - Prorokyně Milosrdenství

Včera, jsme se učili, že Terezie z Lisieux je duchovní genius díky převratnému způsobu v oblasti Katolické duchovní teologie. Učí nás, že se díky Božímu Milosrdenství, můžeme stát velkými svatými, ne navzdory naší malosti, ale právě spíš kvůli ní! Ale spíš než duchovní genius- kterým jistě je - je sv. Terezie prorokyní. Dovolte, abych to vysvětlil.

V dnešní církvi se hodně mluví o „době milosrdenství“, jako době velkých milostí a požehnání. Proč? Jednoduše řečeno, protože je doba tak zlá. Jinými slovy, jak poznáváme z Písma Svatého, v dobách velkého zla, Bůh dává *dokonce ještě větší milost*: „Kde se rozmnožil hřích, tam se ještě ve větší míře rozhojnila milost.“ (Řím 5/20)

To je skvělé. Ale dokonce s takovým přesvědčivým základem Písma, nemůžeme sami za sebe rozhodnout, že je „doba milosrdenství.“ Takové rozhodnutí musí přijít od Boha a někdo s autoritou by to musel ohlásit. Skutečně papež František takovou autoritu má a on to také ohlásil, když řekl:

Naslouchejme hlasu Ducha, který hovoří celé církvi v naší době, která je ve skutečnosti dobou milosrdenství. Jsem si tím jistý.....Toto je doba milosrdenství v celé církvi. To bylo potvrzeno také sv. Janem Pavlem II. Svou intuicí poznal, že toto je doba milosrdenství. To vyjádřil v roce 2000, ale je to něco, co dozrávalo v srdci Jana Pavla už určitou dobu. Měl tuto intuici ve své modlitbě.... To je poselství, které nám dává, ale přichází od Nejvyššího.

Tedy žijeme v době milosrdenství a máme to potvrzeno autoritou papeže. Samozřejmě, přestože nám tento dar byl předán papežem, jde také o dar, který „přichází z nebes,“, dar, který přichází od Boha samotného.

Tedy, co když jako speciální dar této doby milosrdenství, chtěl Bůh učinit mnohem jednodušším způsobem, než kdykoliv předtím, abychom se stali svatými? Co když nám chtěl dát zvláštní dar svatosti právě v tuto dobu? Samozřejmě, může dát takový dar, kdykoliv by chtěl. On je Bůh. *Ale skutečně takový dar dává?* To je klíčová otázka. A abychom jí zodpověděli, Bůh sám by nám musel dát vědět tím, že vybere někoho s patřičnou autoritou, který nám to oznámí. A právě zde přichází sv. Terezie jako prorokyně.

Podle kardinála Josefa Ratzingera (pozdějšího papeže Benedikta XVI), „*Prorok je ten, který oznamuje pravdu, která je založena na jeho setkání s Bohem – pravdu pro dnešek.*“

Tedy sv. Terezie z Lisieux je skutečným prorokem. Jako učitelka církve nás s autoritou učí pravdě pro dnešní dobu a tou pravdou je toto: Bůh chce uskutečnit své největší zázraky milosrdenství v celé historii církve právě v této době. Jinými slovy, *právě nyní*, chce vzít některé z malých duší a učinit je jedny z největších svatých.

Samozřejmě, probrali jsme určitý duchovní mechanismus, jak jsme to učinili v našich úvahách v posledních dvou dnech. Ale, chci abychom lépe docenili to, co jsme se naučili během těchto dní a dali si to do souvislosti s prorockým ohlašованиеm milosrdenství v církvi pro tuto dobu. Konkrétněji, chci abychom viděli tuto naši přípravu, kterou konáme k Obětování se Milosrdné lásce, ne pouze jako nějaké duchovní cvičení v teologii, ale spíš jako odpověď na Boží dar milosrdenství v této době

milosrdenství. Chci, abychom vnímali naši přípravu k zasvěcení se Božímu Milosrdenství jako způsob, kterým dovolíme Bohu učinit ten vyjímečný zázrak milosrdenství na nás a v této době.

Proč je taková souvislost důležitá? Je důležitá protože, když poznáme, že naše příprava k zasvěcení je součástí daru „z nebe“ pro *tuto dobu*, budeme k ní přistupovat s mnohem větší vážou. To nám pomůže ocenit to, že zasvěcením se Božímu Milosrdenství dovolíme sami sobě se zapojit do větší práce Ducha, který koná právě nyní v této době. Ještě více nás to zaměřuje tam, kam to patří, jmenovitě *na důvěru Bohu*.

Nechte mě to vyjádřit tímto způsobem. Proč nemohl Ježíš vykonat mnoho zázraků ve svém domově v Nazaretě? (Mk 6/5). Pamatujete si to? Vše, co dokázal vykonat byly malé zázraky, jako možná uzdravení nějakého zarostlého nehtu. Ale proč nemohl konat velké skutky? *Bylo to kvůli nedostatku víry těch lidí*. Představ si to! Všemohoucí Bůh-člověk, který kráčí po vodě, vyhání demony a uzdravuje hluché a slepé – tento velký muž je v jistém smyslu bezmocný, pokud mu nedáváme naší víru! Tedy to je víra, to je důvěra, která uvolňuje moc jeho milosrdenství. Tak proto sv. Terezie tak zdůrazňovala důvěru. Proto žádá Ježíš sv. Faustinu, aby nechala namalovat obraz Božího Milosrdenství s nápisem, „Ježíši, důvěřuji Ti.“ Je to proto, že v současné době milosrdenství, Ježíš chce konat velký zázrak, tím, že z nejmenších duší udělá největší světce. Ale k tomu potřebuje naši důvěru. Dáme mu ji?

Modlitba:

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Nauč mě modlit se celým srdcem, „Ježíši, důvěřuji Ti.“

2. meditace - Už nikdy víc „Zloděje naděje“

Naučili jsme se, že sv. Terezie z Lisieux je prorok. Především jsme si řekli, že je prorokem milosrdenství, která ohlašuje Boží touhu v této době milosrdenství konat podivuhodný zázrak milosrdenství tím, že nás činí velkými svatými skrze Malou Cestu. Ale, aby pro nás mohl vykonat tento zázrak, musíme mu dát naši důvěru: „Ježíši, důvěřuji Ti.“ Ale možná nás něco drží zpátky. Možná nejsme schopni mu dát ještě plnou důvěru – Já vím, ale já nemohu.

Říkal jsem na počátku, že když jsem se poprvé dozvěděl o Malé Cestě, naplnilo mě to nadějí, že by se snad někdo takový jako já se mohlo stát svatým. Ale také jsem vzpomenu, že jsem narazil na „zloděje naděje.“ Vzpomínáte na ně? Jsou to lidé, kteří říkali takové věci: „Že svatá Terezie vlastně nebyla tak malá. Ve skutečnosti byla poměrně velká.“ A potom vzpomínají Tereziiny působivé ctnosti, touhy, obětování a utrpení takové, o kterých jsem si myslel: „Jasně, ale co když je Malá Cesta pro mě příliš velká. Možná to je spíš velká cesta zabalená do cukrového obalu květnatou rétorikou.“

A tím jsem se nechal odradit. Ale pak jsem nakonec četl něco v Tereziiných spisech, co mi vrátilo naději. A potom, to netrvalo tak dlouho a zase jsem narazil na zloděje naděje, kteří mě znovu odradili. (A to se opakovalo stále dokola.)

Unavený z toho, že se stále pohybuji na takové horské dráze duchovních vrcholů a pádů, jsem se rozhodl číst vše, co sv. Terezie napsala a zkoušel jsem zjistit, jestli Malá Cesta může skutečně pomoci někomu takovému, jako jsem já stát se svatým. Skutečně moje hledání nebylo marné. Nalezl jsem, co jsem hledal. Spíš zjednodušeně to bylo nazváno „Dopis 197“, v Tereziině sbírce dopisů a ten mi nabídl určitá slova, které mi daly ty nejútěšnější slova, která jsem kdy četl. To okamžitě vyvrátilo všechny argumenty zlodějů naděje a „plně mě to pozvedlo na vlny důvěry a lásky.“ Ale předtím, než se s Vámi o to podělím, musím tomu dát určitý podtext.

Dopis 197 je odpovědí sv. Terezie na dopis od její sestry Marie (sestra Marie od Nejsvětějšího Srdce), ve kterém ona odpovídá na Tereziino učení, o kterém jsme už dříve četli: o malém ptáčku, který nemůže létat. Pamatujete si ten obraz? (Probrali jsme ho ve čtení 9 dne.) Ano, tento příběh o ubohém malém ptáčeti se srdcem orla byl vlastně Tereziin pokus vysvětlit Malou Cestu své sestře Marií.

Problém je, že Marie neměla ráda, toto přirovnání. Cítila, že je nepřesný. Především žila v tom samém klášteře jako Terezie. A tak každý den viděla působivé touhy své sestry, její oběti a utrpení přímo zblízka a z toho vyvodila, že budoucí světice není vůbec malým ptáčkem. Místo toho, ona byla orlem! A navíc Marie cítila, že ona sama je spíš tím malým ptáčkem a že zde není žádná naděje, že by mohla milovat Boha tak, jako Ho milovala Terezie.

I když psala, jako jedna z těch zlodějů naděje, přesto děkuji Bohu za Marií. Tím míním, že bych sám nemohl vyjádřit tuto námitku lépe. (Ve skutečnosti, jsme jí opravdu vyřknul, ale pouze jsem parafrázoval její myšlenky, ale chápete ten smysl.) V každém případě Terezie odpovídá Marií svým slavným dopisem č.197. Dopis hovoří sám za sebe, tak jej nechme hovořit k nám. Prosim čtěte jej pomalu a rozjímavě:

Milovaná sestro,.....jak se mě můžeš ptát, jestli je pro tebe možné milovat Boha tak, jak jej miluji já?

.....Kdyby jsi pochopila příběh o malém ptáčeti, tak by jsi mi nemohla položit takovou otázku. Moje.....(doplň si své ctnosti, schopnosti, dary, talenty apod.) *nejsou vůbec nic*. Není to to, co mi dává nekonečnou důvěru, kterou pociťuji ve své srdci. Abych řekla pravdu, tak jsou duchovním bohatstvím, které činí člověka nespravedlivým, když v nich spočívá vlastní sebeuspokojení a když v ně člověk věří, pak se stávají *něčím velikým*.Ah! Skutečně cítím, že to vůbec není to, co potěšuje Boha v mé malé duši. To, co jej těší je, že mě vidí, jak miluji tu svou malost, svou chudobu, slepou nadějí v jeho milosrdenství.....To je můj jediný poklad.....Proč by tento poklad nemohl být také tvůj?

Oh, milovaná sestro, prosím zkus pochopit svou malou holčičku, pochop že abys milovala Ježíše a stala se obětí jeho lásky, čím slabší jsi bez tužeb, nebo ctností, tím více jsi vhodná pro uskutečnění jeho stravující a proměňující lásky.....Ale musíme se rozhodnout zůstat navždy chudí a bez síly a to je obtížné.....Ah! Zůstaňme tedy daleko od všeho takového třpytu a milujme svou malost, milujme to, že se cítíme ničím, pak budeme chudí v duchu a Ježíš přijde, aby nás vyhledal a proměnil nás v plamenech lásky.....Oh! Jak ráda bych dosáhla toho, abys pochopila, co cítím!Je to jistota a nic jiného, než jistota, která nás musí dovést k lásce.

Modlitba:

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Pomoz mi obejmout Malou Cestu celým mým srdcem.

3. meditace - Co to není

Devět měsíců po té, co sv. Terezie objevila svou malou cestu, stalo se něco, co jí takřka vystřelilo ještě mnohem dále. Byla neděle Nejsvětější Trojice 9. června 1895. Během mše sv. přijala tato mladá sestra silnou myšlenku a horlivou touhu obětovat sebe sama Milosrdné Lásce. Ihned potom odešla ke své sestře Pavlíně (Matce Anežce), která byla v té době převorkou a žádala jí o dovolu učinit toto zasvěcení. Matka Anežka si vybavila tuto událost jejich rozhovoru. „Když mě o to žádala, její tvář byla celá rozzářená, jako by byla rozpálená ohněm lásky. Dovolila jsem jí to. Později, když byla tázána, jestli Terezie učinila toto obětování jen jedenkrát a zapomněla na to, Matka Anežka odvětila, „O ne,

nikdy, stále to opakovala a její celý život se kolem tohoto obětování točil. Jednou mi na své smrtelné posteli řekla: „Často opakuji svůj slib zasvěcení.“ Co to znamená obětovat se Milosrdné Lásce, toto „zasvěcení se“ Božímu Milosrdenství, kolem kterého se celý Tereziin život neustále točil?“ To začneme objevovat právě nyní.

Možná nejlepším způsobem jak začít chápat, co obětování Milosrdné Lásce vlastně znamená, je říci si, co to není.

Připomeňme si, že Francie v době sv. Terezie byla pod hlubokým vlivem Jansenistické hereze, který hlubokým způsobem ovlivňoval katolickou spiritualitu. Také vlastní Terezin konvent v Lisieux jistě cítil jeho účinky. Hlavní úlohu v tom sehrála velmi populární a přísně rigorosní kniha karmelitánské spirituality s názvem *Poklad Karmelu*. Mezi jinými věcmi kniha tvrdí, že každá karmelitka má obětovat sebe samu – svou duši, jako oběť Boží spravedlnosti a několik sester z konventu z Lisieux, to skutečně tak udělalo. V pořádku, tak co je vlastně tímto obětováním míněno? Dříve, než odpovím na tuto otázku, dovolu mi, abych vám představil s. Marii od Ježíše, karmelitku z Luconu (Francie).

Sestra Marie zemřela na jaře r.1895 a zpráva o její smrti dorazila do konventu v Lisieux 8.června a pravděpodobně ten samý den byl hlasitě přečten v refektoriu všem sestřám. Příštího dne 9. června se Terezie rozhodla, že se stane obětí Milosrdné Lásky. Měl snad nekrolog sestry Marie vliv na Tereziino rozhodnutí? Zdá se že ano a důvod by se měl objasnit z následujícího.

Nejprve podle nekrologu sestry Marie je zřejmé, že se „velmi často obětovala, jako oběť Boží spravedlnosti.“ (Terezie si hluboce uvědomila tato poslední slova.) Za druhé je z nekrologu zřejmé, že sestra Marie podlehla vlivu Jansenismu, jak to můžeme vidět podle některých jejích planoucích posledních slov: „Já nemám ještě dost zásluh, musím jich získat mnohem více.“ (Tato slova učinila velký dojem na světici Malé Cesty, která nechtěla získávat zásluhy pro nebe, ale chtěla pracovat pro lásku samotnou.) Nakonec nekrolog také zahrnuje prohlášení s. Marie, které pronesla uprostřed své smrtelné agonie: Nesu přísnost Boží Spravedlnosti!.....Boží Spravedlnosti!.....Boží Spravedlnosti!“

Tak o co tu jde? V jádru to znamená obětovat sebe sama jako obětní duše Boží Spravedlnosti, tak jak to učinila s. Marie, je vlastně učinit jakousi dohodu s Pánem, dohodu, která by mohla vypadat nějak takto: „Pane, prosím daruj mi všechno utrpení, které si zaslouží hříšníci a pak hříšníkům dej to požehnání, které bych normálně obdržela za svou věrnou službu.“ Proto překvapivě, Pán vezme tyto hříšníky do nebe, díky takové oběti. Konkrétně, jako s. Marie od Ježíše, často upadli do nemoci, který způsobila obrovské utrpení a agonii vedoucí ke smrti.

Terezie často slyšela o takových obětujících se duších Boží spravedlnosti a byla hluboce zasažena jejich velkorysostí. Samozřejmě také ona, jako „malé ptáče s očima a srdcem orla“ také chtěla projevit svou velkodušnost Pánu. Nicméně, pravděpodobně s myšlenkou na sestru Marii napsala:

Přemýšlela jsem o duších, které se nabízejí jako oběť Boží Spravedlnosti, aby odstranily tresty, které patří hříšníkům a přitáhly je samy na sebe. Takové obětování se mi jeví veliké a šlechetné, ale byla jsem daleko od toho, abych se tím cítila přitahována a konala to.

Po přečtení těchto řádků může člověk téměř slyšet povzdech úlevy všech malých duší. Díky Bohu, Terezie byla velmi uchválena jiným způsobem obětování: Obětováním se Milosrdné Lásce. Na to se podíváme blíže zítra. Pro dnešek můžeme přemýšlet o obnovené osvěžující perspektivě ve které světice z Lisieux přistoupila k myšlence obětování se jako duchovní oběť:

Jak dobrý je Pán, jeho Milosrdenství trvá navěky!

Zdá se mi, že kdyby veškeré stvoření obdržely všechny milosti, které jsem obdržela já, nikdo by z Boha neměl strach, ale byl by milován až k zbláznění a díky této lásce, ne díky strachu, by nikdo nikdy nesouhlasil s ničím, co by mu působilo jakoukoliv bolest. Chápu však, že všechny duše nemohou být stejné, že je nezbytné, aby je uctívaly různým stupněm v řádu Boží dokonalosti a originálním způsobem. Pro mě On zajistil své nekonečné Milosrdenství a skrze ně kontempluji a adoruju jiné Boží dokonalosti. Všechny tyto dokonalosti se zdají být zářící láskou. Dokonce i jeho spravedlnost (a snad ještě více, než ostatní) se mi jeví oděna láskou. Jakou sladkou radostí je uvažovat o tom, že Bůh je spravedlivý, tzn., že bere k úvahu naše slabosti, že si je dokonale vědom naší křehké přirozenosti. Proč bych se měla bát.

Jasně, Tereziina cesta je cestou milosrdenství a ne spravedlnosti. Ve skutečnosti dokonce vidí Boží spravedlnost optikou milosrdenství, která proměňuje „tvrdost Boží Spravedlnosti“, jak to vyjádřila s. Marie od Ježíše, do spravedlnosti „oděné v lásce.“ Pohnuta touto milosrdnou perspektivou přichází Terezie s duchovním obětováním, které je založeno na milosrdenství ne na spravedlnosti, na lásce a ne strachu, na jemnosti a ne krutosti. Namísto toho její obětování dobře vyhovuje malým duším, které touží dosáhnout výšin svatosti, ale které jsou příliš malé, aby stoupaly po náročných schodech dokonalosti, příliš malé aby se vydaly cestou strachu a přísné spravedlnosti.

Díky Bohu za sv. Terezií. Díky Bohu, že objevila cestu duchovního obětování, které nejen umožňuje i malým duším, aby byly šlechetné, ale také je *zapaluje ohněm lásky*. Více si o tom řekneme zítra.

Modlitba:

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Naplň mě Milosrdnou Láskou tak, abych skrze ni mohl vidět všechnu Boží dokonalost včetně jeho spravedlnosti oděné láskou.